

zákonného zástavního práva za dávku není předpokladem, že se platební výzva stala. Té jest potřebí, by správní úřad proti vlastníku hypoteky ve správním řízení mohl dávku přímo dobývati, že však jest jsoucnost zákonného zástavního práva nebo věcného ručení za dávku závislá na předchozím platebním vyzvání vlastníka hypoteky, zákon nikde nestanoví. Exekuční soud má řešiti jen otázku, zda zákonné zástavní právo za dávku na nemovitosti vázne a do jaké výše, a právě za tím účelem má likvidující úřad doložiti, co bylo shora uvedeno. Tento doklad může býti podán buď platební výzvou, která musí obsahovati potřebná data o jsoucnosti práva zástavního a výši ručení, buď jinak i bez platební výzvy jinými doklady (srov. nář. čís. 7301 sb. n. s.). Není tedy podmínkou věcného ručení, aniž jeho uplatnění v exekučním řízení při rozvrhu, by byla prokázána platební výzva na vlastníka hypoteky. Ani v tom nemá rekursní soud pravdu, že příkázání dávky vadí nejasnost přihlášky. Je-li uvedeno v první přihlášce k dražbě ze dne 7. března 1927, že celková dávka činila 6,462.016 Kč, že z toho vypadá na vydražené nemovitosti 647.970 Kč, a v nové přihlášce, že se nároky eráru snížily, a uvedl-li při rozvrhu zástupce státu, že z celkové dávky 3,334.169 Kč 20 h vypadá na vydražené nemovitosti 431.023 Kč, bylo jasno, za jakou část dávky vázne na nich zástavní právo. Bylo-li dále doloženo přípisem berní správy, že požadovaná částka 431.023 Kč nepřesahuje 30% čisté hodnoty zjištěné ke dni 1. března 1919, nebylo v přihlášce nejasnosti. Ani tím, že byl k přihlášce berního úřadu přiložen výkaz o splátkách na dávku, nestala se přihláška nejasnou, ano bylo jasno, kolik stát na dávce žádá a jak to odůvodňuje. O tom, zda placením zanikl právě tento dluh a do jaké míry, tedy o trvání veřejnoprávní pohledávky, rozhoduje úřad správní. Exekuční soud může ovšem při vyřízení odporu rozhodnouti také právní otázku, zda placením nastal zánik pohledávky veřejnoprávní, ale jen, je-li skutkový podklad zcela nesporný. Pokud není jisto a nesporno, že bylo placení správním úřadem přijato na onu část dluhu, za kterou ručí věcně vydražená nemovitost, nemůže exekuční soud sám vyřídit odpor proti přihlášce z důvodu placení. Ježto stát účtoval na dávce z majetku s úroky při rozvrhovém roku 522.553 Kč 50 h a nebylo nesporno, nač splátky byly konány, zejména, zda právě jen na část dávky, která byla kryta zástavou na vydražených nemovitostech tak, by zástava zanikla, bylo poukázati odpor proti příkázání na pořad správní. Proto bylo dovolacímu rekursu vyhověti potud, pokud nebyla dávka příkázána pro nedostatek platební výzvy, pro nedostatečnost přihlášky pohledávky a zástavního práva podle § 210 ex. ř., z části pak bylo vyhověti rekursu potud, pokud byl odpor z důvodu zaplacení dávky vyřízen již exekučním soudem a nebyl poukázán na pořad správní.

Čís. 10071.

Hromadění exekučních návrhů (§ 14 ex. ř.).

Vymáhající věřitel nemusí několika exekučních prostředků použití v jedné exekučním návrhu, aniž musí vyčkatí výsledek navrženého způsobu exekuce, než zakročí o další způsob exekuce.

Nespojil-li vymáhající věřitel několik exekučních návrhů v jedno podání, nýbrž použil-li zvláštního podání pro každý exekuční návrh (pro každý způsob exekuce), není to důvodem k zamítnutí dalších exekučních návrhů, nýbrž jde i v tomto případě o hromadění několika exekučních prostředků podle první věty § 14 ex. ř. a soud musí hledět jen k tomu, zda povolení má být omezeno na některý exekuční způsob podle druhé věty § 14 ex. ř. a zda rozdělením návrhu na několik podání nevznikly povinnému zbytečné náklady.

(Rozh. ze dne 3. července 1930, R I 458—460/30.)

K vydobytí peněžitých pohledávek 2.293 Kč a 3.000 Kč navrhla vymáhající věřitelka dne 18. března 1930 povolení exekuce na movitosti. Exekuce byla soudem povolena. Dne 22. března 1930 navrhla vymáhající věřitelka k vydobytí týchž pohledávek povolení exekuce vnuceným zřízením zástavního práva na dlužníkově nemovitosti. Soud první stolice usnesením ze dne 24. března 1930 povolil i tuto exekuci. Dále navrhla vymáhající věřitelka k vydobytí pohledávky 3.000 Kč povolení exekuce zabavením dlužníkovy pohledávky. Soud první stolice usnesením ze dne 9. dubna 1930 povolil i tuto exekuci. Rekursní soud změnil napadená usnesení prvního soudu ze dne 24. března 1930 a ze dne 9. dubna 1930 v ten rozum, že zamítl tyto exekuční návrhy. Důvody: K vydobytí pohledávky 2.293 Kč a 3.000 Kč s přísl. vedla vymáhající věřitelka dne 18. března 1930 mobilární exekuci. Dne 22. března 1930 podala pro tytéž pohledávky návrh na vnucené zřízení práva zástavního a 8. dubna 1930 návrh na zabavení dlužníkovy pohledávky. Podle § 27 ex. ř. nesmí být exekuce vykonána v širším rozsahu, než jest třeba k uskutečnění nároku. Podle § 14 ex. ř. jest sice současné použití několika exekučních prostředků dovoleno, povolení může však být omezeno na jednotlivé druhy exekuce, je-li z návrhu zřejmo, že již jeden anebo několik navrhovaných exekučních prostředků stačí k uspokojení vymáhajícího věřitele. Vymáhající strana nenavrhla zároveň několik exekučních prostředků. Ze shora cit. zákonných ustanovení vyplývá, že vymáhající strana měla vyčkati výsledek mobilární exekuce než použila dalších exekučních prostředků. Neboť jinak vzniknou povinné straně zbytečně značné náklady, jestliže mobilární exekuce nepostačila. Ze zájemního protokolu jest patrné, že pohledávky vymáhající strany jsou zabavením vykonaným dne 3. dubna 1930 úplně kryté, ježto pro pohledávky ve výši okrouhle 10.000 Kč byly současně zabaveny svršky v ceně 30.000 Kč. Další exekuční návrhy byly proto zamítnuty ve smyslu shora citovaných zákonných ustanovení.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu ze dne 24. března 1930 a 9. dubna 1930 s výjimkou částky, přisouzené jako útraty usnesením Cs 42/30/4, jež snížil se 153 Kč 70 h na 42 Kč 80 h.

Důvody:

Rekursní soud neposoudil věci správně po právní stránce, zamítнув vůbec návrhy na další exekuce. Podle § 14 ex. ř. jest vymáhajícímu

věřiteli dovoleno použití současně několik exekučních prostředků. Z toho ještě neplyne, že se tak může státi formálně jen jediným exekučním návrhem a že vymáhající věřitel, jenž navrhl nejprve na př. mobilární exekuci, má vyčkati její výsledek, než zakročí o další způsob exekuce. Nespojila-li strana několik exekučních návrhů v jedno podání pro každý exekuční návrh, pro každý způsob exekuce, není to ještě důvodem k zamítnutí dalších návrhů exekučních, nýbrž jde i v takovém případě o současně použití několika exekučních prostředků podle § 14 první věty ex. ř., a soud musí hleděti jen k tomu, zda povolení má býti omezeno na některý exekuční způsob podle druhé věty § 14. Důvod jest na snadě. Než vymáhající strana navrhne exekuční způsob, musí návrh připravit, musí pravidelně především pátrati po jmění povinného, by mohla vyhověti předpisu § 54 čis. 3 ex. ř., a nelze žádati na věřiteli, jenž se musí domáhati pohledávky exekucí, by podal jednotný návrh teprve tehdy, když vypátral všechny části jmění, na které by bylo lze vésti exekuci. Chce-li věřitel vésti exekuci úspěšně, musí býti jeho první snahou, by nebyl nikým předstižen, což platí i při exekuci movitostní i při exekuci na nemovitosti. Nelze proto, vyjímajíc zvláštní případy, o něž však nejde, žádati na věřiteli, jenž navrhl jediný způsob exekuce, by vyčkal výsledek navržené exekuce, než navrhne další způsob. Tak široce nelze vyložití předpis druhé věty § 14 ex. ř., jehož účelem je právě jen dopomoci věřiteli k uspokojení. Soud může uvážit jen podle návrhu (arg. slova: »je-li z návrhu zřejmo...«), zda postačil navržený již způsob exekuce. To však nemůže z návrhu dovoditi ani rekursní soud. Poukaz rekursního soudu k zájmu movitých věcí provedenému dne 3. dubna 1930 nemá významu pro návrhy, jež byly podány před tímto dnem, což se týče návrhů na exekuci nemovitostní, podaných dne 22. března, t. j. čtvrtý den po podání návrhu na exekuci mobilární. Jen návrh na zabavení pohledávky byl učiněn po 3. dubnu, dne 8. dubna 1930, ale ani tu není správným názor rekursního soudu. Skutečnost, že byly zabaveny svršky v ceně 30.000 Kč, nelze podřaditi pod »patrnou zjevnost z exekučního návrhu« podle § 14 věty druhé, nýbrž bude o ní po případě uvažovati podle § 41 druhý odstavec ex. ř. při rozhodnutí o návrhu, jež učinil povinný v rekursu. Při obnově usnesení soudu prvé stolice, jež jest nutným následkem opravy právního názoru, bylo uvážiti, zda rozdělením návrhu na několik podání nevznikly povinnému zbytečné náklady, k čemuž hleděl ostatně i soud rekursní, ovšem mylně v ten způsob, že zamítl další návrhy vůbec, nikoli jen co do přespočetných útrat těchto návrhů. Na to poukázal velmi případně i povinný sám v rekursech, řka, že vymáhající věřitel měl učiniti jeden exekuční návrh a že rozdělením návrhů způsobil mu zbytečné útraty. Vymáhající věřitel dovozuje teprve v dovolacím rekursu, proč podal návrhy postupně, k tomu však nelze dnes hleděti, ježto měl tak učiniti v návrzích na povolení exekuce, chtěl-li odůvodniti požadavek všech útrat exekučních. Posuzuje-li se věc podle toho, jak byla v čase povolení exekuce, nelze seznati, proč vymáhající věřitel navrhl každý exekuční způsob zvláštním podáním a proč je nespojil v jedno podání. Byla proto přisouzena vymáhajícímu věřiteli proti

povinnému za další návrh na útratách jen částka, o niž by byly vzrostly útraty jediného návrhu.

Čís. 10072.

Doplnění směnky, jež není bezprávné nebo proti úmluvě, lze provésti kdykoliv, i za sporu. Stalo-li se tak za sporu, jde o změnu žaloby.

(Rozh. ze dne 3. července 1930, Rv I 1107/30).

Procesní soud první stolice zrušil k námitkám žalovaného směnečný platební příkaz. Odvolací soud napadený rozsudek potvrdil. Důvody: Nesprávné právní posouzení spatřuje odvolatel v tom, že první soud zrušil směnečný platební příkaz ohledně směnky vydané v Praze dne 8. března 1926 na 70.000 Kč z důvodu, že označení remitenta v době vydání směnečného platebního příkazu scházelo a stalo se teprve po podání námitek, ač náležitost tuto lze i později do vydání rozsudku doplniti a žalovaná strana ani nenamítala, že neměla úmysl se zavázati podpisem směnky. Avšak údaj remitenta jest podstatnou náležitostí (§ 3 čís. 3 sm. zák.), bez které nevznikne směnečný závazek (§ 6 (1) sm. zák.). Žalobce, vydatel směnky, ani netvrdí, že šlo o blankosměnku a že mu podle úmluvy s akceptantem bylo ponecháno právo tuto scházející náležitost vyplniti (§ 6 (2) sm. zák.). Nemohla se proto směnka dodatným vyplněním, jak nesporno po podání námitek, státi platnou a závaznou směnkou. Směnka, na jejímž podkladě směnečný platební příkaz má býti vydán, musí míti všechny náležitosti platné směnky (§ 557 c. ř. s.), v § 559 c. ř. s. citovaný § 552 c. ř. s. výslovně požaduje, by námitky byly podány do tří dnů advokátem písemně (§§ 75, 78 c. ř. s.), rok k ústnímu jednání nařizuje se jen k jednání o těchto v čas písemně podaných námitkách, ústní jednání omezuje se tedy jen na včas podané písemné námitky a nemůže se týkati námitek později písemně, ale opožděně podaných, tím méně ústně za jednání přednesených. Směnečné řízení civ. řádem soudním v šestém dílu mezi zvláštními způsoby řízení v oddílu druhém upravené vylučuje možnost, by použito bylo ustanovení § 179 c. ř. s., nové okolnosti ovšem uváděti a nabízet nové důkazy za ústního jednání jest přípustno, ale jen k provedení písemně podaných námitek, jichž toliko se může týkati zahájené jednání. Proto s ohledem na tyto předpisy není přípustno směnku za sporu po podání námitek dodatně doplňovati a vzhledem k tomu pak další námitky činiti. Použití ustanovení § 406 c. ř. s., kterého se odvolatel dovolává, jest tu právě vyloučeno, ustanovení to předpokládá, že pohledávka zažalovaná již v čase podání žaloby po právu trvá, směnečný závazek nevznikl a proto směnečný platební příkaz neměl býti vydán. Žalovanou stranou vznesená námitka neplatnosti směnky pro nedostatek podstatné náležitosti plyne ze směnečného práva samého (§ 87 sm. zák.), týká se objektivní jsoucnosti směnečné obligace, a proto právem